

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, etc. etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Jertfa credincioșilor.

Biserica noastră e strâns legată de popor și poporul tot atât de strâns de biserică.

De aceea, când credincioșii noștri erau în trecut asupriți, în sânul bisericii aflau scut și mângâiere, iar când îi făcea Dumnezeu părtași la bucurie, în umbra aceleiași biserici serbătoreau ei sentimentul viu de mulțumire sufletească.

Cine a mers în capul mișcărilor lumesti de covârșitoare importanță? Au mers „preoți cu crucea'n frunte”.

Crucea a fost semnul pentru biruința luminei asupra întunericului, crucea, pe care o sărută credinciosul cu evlavie, mânat de un dor lăuntric, ca să-l ajute, să-i arate calea cea adevărată.

Serbătorile, cari corespund trebuințelor sufletești ale poporului nostru, sunt serbătorile împărătești, praznicile, pomenile, hramurile, unde nici când nu lipsește preotul, nu lipsește rugăciunea.

Când durerea copleșește sufletul poporului, clopotele bisericilor își amestecă glasul lor duios cu jalea obștii, vestind la mic și mare starea sufletească amărâtă a credincioșilor, iar când raze de bucurie ating inima lor, aceleași clopote sună a mulțumire izvorâtă din adâncul sufletului.

Fără biserică poporul nostru nu ni-l putem imagina. Fără biserică acest popor ar fi încetat de mult să mai existe.

De aceea ține poporul cu tărie la biserică, la așezămintele ei.

De aceea ori de câte ori a fost biserică noastră strămoșească în primejdie sau strâmtoare, credincioșii au sărit întru apărarea și susținerea ei.

Credincioșii au jertfit din puținul lor, au adunat bani, au creat fundațiuni, pe cari apoi le-au lăsat bisericii spre chivernisire, ca tineri de prin școli înalte să fie ajutamați, fiind credincioșii de ferma convingere, că biserică este instituțiunea pe care se poate răzima poporul în timpuri grele.

Așa se explică, că negustori înstăriți au ridicat zidiri de biserică mărețe, mulțumind în chipul acesta lui Dumnezeu, că i-a învrednicit să-și agonisească avuții. Conduși de simțăminte nobile au socotit, că e just și echitabil, ca o parte a câștigului lor realizat din sudoarea multora să li-o redea lor în forma unor zidiri de biserică, în cari să se preamărească numele lui Dumnezeu.

Așa a fost în trecutul îndepărtat și nu cu mult altcum e și în timpul de astăzi.

Cu toate, ca ici-colea s'au cuibărit sectarii, poporul nostru credincios bisericii strămoșești jertfește cu tot dragul pentru trebuințele imediate ale bisericii.

Credincioșii noștri — spre lauda lor fie zis — repartisează fără multă zăbavă sume destul de însemnate asupra lor înșiși, ca să-și poată zidi case parohiale, să-și poată cumpăra clopote și câte altele fără ca să se atingă în cele mai dese cazuri de banii gata ai bisericii.

Și ce e mai mișcător, că săracii sunt de multe-ori în fruntea celor ce jertfesc din inimă

curată și cu gândul bun de a sprijini biserica.

Mâna scortoasă a pământeanului nostru credincios bisericii — oricât de lipsit ar fi — e totdeauna gata de jertfă și nici cerșitorul nu se dă la o parte să pună ceva pe tasurile ce se poartă prin biserici.

Acestui simț de jertfă adânc înrădăcinat în poporul nostru este a se mulțumi, că s'au ridicat biserici, s'au zidit școli confesionale, s'au făcut case parohiale și câte alte edificii și toate s'au înzestrat cu cele trebuincioase.

Fiind tare la poporul nostru simțul de jertfă, aceasta ne servește drept încurajare pentru viitorul bisericii noastre și într'una pentru viitorul poporului nostru, legat sufletește de această biserică.

Recunoștința ne obligă pe cei ce ne aflăm în serviciul bisericii, ca cât mai des să ne aducem aminte de jertfa credincioșilor, adusă pe altarul Domoului, și mai ales să ne aducem aminte acum cu prilejul încheierii anului, când facem totdeodată și bilanțul moral al credincioșilor, dorindu-le, ca Tatăl ceresc să le răsplătească dania.

A. Moaca.

Din pastoralele arhieresti.

La împărăteasca serbătoare a Nașterii Domnului, arhierii din provincia noastră metropolitană au adresat și acest an credincioșilor lor, prea frumoase învățături și sfaturi. În pastoralele lor, ei vorbesc de *pace, de iubire, de smerenie* și alte virtuți creștinești și îndeamnă ca creștini să viețuiască numai întrânsele. Î. P. S. Sa arhiepiscopul și metropolitul nostru Nicolae, vorbind despre pace zice:

„Numai pacea sufletelor poate chezăși pacea în lume și bunavoire între oameni. Iar pacea sufletului vine din împăcarea omului cu Dumnezeu, prin căință și îndreptare, prin supunere neșovăitoare sub voia Lui cea sfântă și prin iertare.

Această pace a venit să ni-o aducă în lume Hristos Domnul. La nașterea Lui a vestit-o corul îngeresc: *Pe pământ pace* La înviere a împărțit-o ca binecuvântare:

Pace vouă! Împărăția lui Dumnezeu . . . e pace, zice sf. apostol Pavel. *Hristos e pacea noastră* mărturisea într'un glas mica biserică a celor dintâi creștini. Nimeni altul și nimic pe lume nu poate să-i dea sufletului omenesc adevărata pace după care se dorește, decât Acela care a fost trimis de Tatăl să vestească împărăția păcii, Unul născut Fiul Său, care a luat trup omenesc, a pătimit și și-a vărsat sângele pe cruce ca să răscumpere pe oameni din păcate și să-i împace cu Ziditorul lor. El ni-a descoperit iubirea iertătoare a Părintelui ceresc, ni-a arătat drumul către pace și ne-a dat chezașia că putem ajunge la ea.

O de-ar înțelege conducătorii statelor și ai popoarelor, că toate străduințele lor către pace, fără de Hristos rămân neputincioase! O de-ar înțelege oamenii de astăzi, că numai primind pe Hristos în inimile lor, se găsesc pe drumul cel adevărat al păcii! O de-ar înțelege toată lumea, că numai suflete împăcate, prin legătura cu cel ce este Împăratul păcii, pot introduce pace în viața aceasta atât de învrăjbită!“

*

Prea Sfințitul Roman, Episcopul Orăzii-mari amintind despre legea iubirii, scrie:

„Decâte ori nu s'a răzvrătit poporul împotriva acestei legi a iubirii! De câte ori nu și-a alungat și omorât protejii, cari propovăduiau această lege a închinării lui Dumnezeu prin faptele iubirii și s'a aruncat în brațele profeților mincinoși, pricinuind multe căderi de oameni și de popoare. Nu e soare fără umbră.

Însă Duhul Domnului ca o suflare dumnezeiască se purta și peste valurile vremurilor mesianice ale profeților, până s'a născut omul cel nou: Isus, în peștera din Vitleem, întru care s'a preamărit Dumnezeu și pe pământ pace și bunăvoință a adus între oameni.

Ori, ce este Isus Hristos în ipostaza sa pământească? Fiul lui Dumnezeu, care toată viața și-o închină slujbei lui Dumnezeu, și pe cea sufletească și pe cea trupească. El trăiește în întreagă ființa sa

numai pentru Dumnezeu. Pe săraci îi milu-ește, pe bolnavi îi vindecă, pe întristați îi mângâie. Adevărat doftor al sufletelor și al trupurilor. Unica lui fericire a fost să facă bine; toată fapta și cuvântul Lui din iubirea lui Dumnezeu a izvorât și pentru preamărirea lui Dumnezeu a fost săvârșită și a purtat crucea suferințelor și a patimilor cu răbdare până la moarte. Dar nu moartea i-a fost sfârșitul, ci luminata lui înviere. Din peștera dela Vitleem până la mormântul de pe Golgota toate le-a făcut pentru înviere. Pentru învierea ce ni-a pregătit-o nouă. Aceasta este mesianitatea ce a luat trup în ziua nașterii Mântuitorului Hristos, în ieslea din Vitleem. Să se veselească cei ce nădăjduiesc în învierea morților.

Cine vrea să se împărtășască de învierea de care s'a împărtășit Hristos omul să-i urmeze Lui, făcându-se fiu al lui Dumnezeu, ascultător până la moarte. Să facă ce Hristos omul a făcut, să-și pună viața în slujba lui Dumnezeu, în nădejdea învierii. Intru aceasta este legea lui Hristos.

*

P. S. Sa Episcopul Nicolae Ivan al Clujului zice între altele, următoarele înălțătoare cuvinte:

„Frumoasa cântare „Christos se naște măriți-l, Christos din ceriuri întâmpinați-l“, ne chiamă să aducem slavă neprihănită aceluia care „pentru noi și pentru a noastră mântuire a luat trup omenesc“, — dar mai ales să îl slăvim prin faptele noastre de milostenie către deaproapele și să alungăm tot ce ne otrăvește sufletul cu faptele pizmei, urei și răutății omenești.

Ne vom îndrepta, iubiiți mei fii sufletești, spre coliba săracului, spre sălașul orfanului și invalidului și spre văduva lipsită de puțința de a-și agonisi cele de lipsă pentru hrană și îmbrăcăminte, ne vom gândi la frații noștri loviți de năcazuri, sărăcie și suferințe.

Fiul lui Dumnezeu s'a născut într'o peșteră, purtat pe brațele unei femei sărace, fără strălucire și podoabe, căci podoabele ei erau curățenia și supunerea către Dum-

nezeu, care o a predestinat să fie maica Domnului.

Nașterea Domnului între aceste împrejurări — ne arată, că sărăcia nu e o rușine — pentru că și omul sărac este făptura lui Dumnezeu. Dacă e sărac cu trupul, poate fi în acelaș timp mult mai bogat cu sufletul, mult mai bun și mai smerit și plăcut lui Dumnezeu, — decât mulți bogați cu averi nemăsurate, dar răi și împietriți la inimă. Timpul cât l-a petrecut Mântuitorul pe pământ, ca învățător în mijlocul oamenilor, a fost îndemnul neconținut la fapte de milostenie, fapte prin cari să ajutăm pe cei lipsiți și săraci. Chiar și în legea veche, înainte cu mult de Iisus, prorocul Isaia ne spune: „Imparte cu cel flămând pâinea ta, și pe săracii cei fără casă, lasă-i în casa ta, pe cel gol îmbracă-l, și nu trece cu vederea pe cei ce sunt din semința neamului tău, atunci va răsări de dimineață lumina ta, și va merge înainte dreptatea ta și mărirea lui Dumnezeu te va auzi și încă grăind tu, va zice: aici sunt!“ (Isaia 58, 7-9).“

*

Îndemnând credincioșii la smerenie, P. S. Sa Episcopul Grigorie al Aradului, muștră pe cel infumurat, zicând:

„Să nu crezi, omule, că fără de tine, soarele se oprește în loc ori că nu ar fi oameni cu însușiri mai frumoase decât ale tale. Când vezi deci alți oameni, cu alte păreri, nu te turbura, ci smerește-te. Apropie simțământul tău de al altuia, în măsura, în care crezi că adevărul nu este lovit prin aceste. Smerit fiind nu te necăjești, nici chiar atunci când ești muștrat.

Vei zice poate: dar mă vede lumea cu capul plecat, vai de mine, ce va zice lumea? Aici vă arăt al doilea lucru, pe care suntem datori a-l face.*) Să nu ne batem capul cu fapte mari ce am fi datori a le face în fața lumii, ci să căutăm a împlini voia lui Dumnezeu. Lumea te batjocorește, dar tu prin aceasta nu ești nici mai mult, nici mai puțin decât ceea ce ești.

*) Cel dintâiu este smerenia N. R.

Luați pilda dela Iisus! Ce face el în Nazaret! În atelierul lui Iosif lucrează cu sudori iar când la vârsta de 30 ani începe a învăța pe oameni, se știa despre el că nu făcuse fapte mari în fața lumii, ci că lucrase în atelier. Deci nu vă trudiți spre fapte mari în fața lumii, ci împliniți voia lui Dumnezeu.“

Sufletul creștin.

De: C. Rudnean.

Sufletul creștin are o mulțime de tendințe; toate-l fac să simtă, că dincolo de lumea legilor naturale există o altă lume invizibilă, dar adânc impresionabilă...

Ochiul ager care privește cerul instelat într-o noapte senină și fermecătoare, nu va putea simți imensele spații cari se ridică deasupra noastră?? Nostalgia puternică și dorul ființelor iubite nu-i o realitate adâncă a sufletului uman?? Ce sunt paginile citite ale cărților față de întâmplările zilnice ale oamenilor? Sunt atâtea exemple cari ne arată clar, că toate eforturile noastre sunt pe drumul pe care apucă fiecare existență umană: *recunoașterea unei lumi superioare divine care n-zile de restriște ne face să simțim sublimitatea acestei lumi și să înțelegem rostul lumii viitoare...*

Sufletul creștin însetat de dorul cunoștințelor întreprinde drumul lung al cercetărilor — dar **adevărul** stă ascuns acolo în el — trebuie să vină un moment de iluminare, pentru ca cunoștințele să fie pe deplin identificate cu faptele...

Sufletul creștin are în vedere minunata doctrină formulată de Christos pe munte — doctrina simplă și de-o rigoare perfectă.

Doctrina creștină conține elementul esențial al lumii divine, prin puterea verificării faptelor lui Iisus Christos. Iisus Christos fiu al lui Dumnezeu fiind, ne-a dat exemplul suprem de dragoste, abnegație și tot ce poate fi mai sublim.

Exemplul vieții și faptelor lui Iisus, e moștenirea cea mai scumpă sufletelor creștine.

„Și'n veacul nostru de civilizație pur materială“ prea l-am uitat pe *Acela* care ne-a învățat supremul bine al lumii acesteia.

Reîntorcându-ne la *El* vom rezidi temeliiile slabe ale sufletelor noastre amenințate zilnic de profundele erori venite din toate părțile...

Vom înțelege, că sufletul creștin, e o realitate adâncă a vieții umane, el aspiră spre un *ideal* tot mai mare, înlocuind instinctele brutale prin forțe superioare, iar dragostea pătimasă prin dragoste tot mai generală și frățească.

Sufletul creștin conține maximum de spiritualism și de purificare a păcatelor; virtuțile creștine, dragostea, credința, speranța, sunt tot atâtea flori scumpe eșite din acest suflet...

Facla Creștinismului răspândește lumina pură a vieții umane — *umanitatea* se trezește din somnul greu al păcatelor — înlătură viciile și toate lascivitățile lumii, făcând să strălucească *cinstea și fapta bună*.

Sufletul creștin trăește prin Christos! El va domina secolele prin puterea Eternității!!

Cuvântare pentru anul nou.

„Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile mâinilor tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunelor tale“.

Iubiților Creștini!

Când privește omul muritor și călător în lume, cu atențiune, mărirea și strălucirea lumii acesteia chiar și numai în acea parte ce o poate ajunge cu ochiul său; când privește ceriul, soarele, luna și stelele în toată frumusețea lor, pământul cu câmpiile roditoare, cu munții cei înalți, cu mările și râurile mari și mici, când privește, cum soarele răsare și apune; când privește, cum pământul, luna și stelele și astăzi tot în aceeași ordine își fac cursul lor în care și l-au făcut dela început și când în toate vede o ordine, o regulă vecinică și nestrămutaveră, atunci ochii săi cei sufletești se înalță la *ceriuri și la cele deasupra lor*, ca să cunoască cât mai bine pe acel maestru mare și prea înțelept, carele a făcut și a întocmit acestea toate și multele altele, pe cari nu ajung a le vedea ochii noștri, uimit de atâta mărime și înțelepciune, nu-i rămâne decât să strige și el cu sf. Scriptură: „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile mâinilor tale, și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunelor tale“. Dar totodată să înțelegem, că dacă bunul Dumnezeu întru adâncă sa înțelepciune a pus reguli vecinice fapturilor sale neînsuflețite pentru a-și putea urma cursul lor fără turburare, atunci cu atât mai vărtos a trebuit să dea și omului, fapturii sale celei mai alese, asemenea reguli spre a înainta sigur cătră scopul desemnat de Dumnezeu. Da, așa este iubiților; dat-a bunul Dumnezeu

întru adânce sa înțelepciune și omului îndreptar, legea sa cea sfântă, însă fiind omul înzestrat și daruit de la Dumnezeu cu suflet nemuritor, cu minte înțelegătoare și voe liberă, în libertatea sa de multe ori se și abate de la acel îndreptar și apucând pe cărări rătăcite se depărtează de la binele și fericirea cerească, scopul suprem al omului.

Cea mai nimerită ocaziune pentru a-ne întoarce privirile asupra legii sfinte alui Dumnezeu după care lucrând și vețuind să putem ajunge la binele și fericirea cerească și vecinică în împărăția lui Dumnezeu, ni-o oferă mri bine iubiților ziua anului nou, în care zi fiecărui muritor îi sunt porțile sufletesti mai deschise ca altădată și prin urmare mai accesibile pentru a primi în sufletul său legea sfântă a lui Dumnezeu și în care zi totodată să se hotărască sus și tare că în decursul anului nou în care intră să nu se mai abată de la legea sfântă a lui Dumnezeu ca așa să poată ajunge sigur la binele și fericirea cerească.

Sf. Evanghelist Matei la c. 19 v. 12—26 ne istorisește foarte lămurit legea sf. a lui Dumnezeu dată omului ca îndreptar spre a dobândi fericirea vieții de veci când ne spune, că un tânăr s'a apropiat către Domnul Iisus și închinându-se lui l-a întrebat zicând: „Învățătorule ce bine voiu face ca să dobândesc viața de veci?” Iisus i-a zis: „Să nu ucizi, să nu fi desfrânat, să nu furi, să nu mărturisești mărturie mincinoasă, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și pe deaproapele tău ca însuși pe tine; aceasta din urmă este mai mare lege și pe aceasta se bazează toate celelalte legi dumnezeesti”. Mântuitorul Christos a întemeiat sfânta Biserică și a introdus slujbele dumnezeesti în Dumineci și sărbători întrânsa, ca oamenii mergând la biserică să asculte și să învețe legea și voia lui Dumnezeu, să își ispitească faptele vieții lor și când le-or afla contrare cu legea și voia lui Dumnezeu, să și-le îndrepteze, aducându-le în concordanță cu legea și voia lui Dumnezeu, ca astfel să poată dobândi fericirea cerească a vieții de veci.

Și oare care este cauza, pentru care oamenii se abat de la legea și voia lui Dumnezeu și apucând pe cărări rătăcite se depărtează de la binele și fericirea cerească a vieții de veci? Cauza este iubiților, că oamenii nu se cunosc pe sine însuși și dacă nu se cunosc pe sine însuși, nu pot cunoaște nici pe bunul Dumnezeu. Sunt oameni, cărora le place mult să judece pe alții iară pe sine totdeauna se lasă ne judecați și așa nu se cunosc pe sine că cine sunt; atari oameni de comun cearcă lumea din afară și nu cunosc internul lor. Sunt mulți oameni în lume, cari cunosc și se silesc a cunoaște natura, erburile, puterile dobitoacelor și a mașineriilor, cari cunosc mersul stelelor și puterea naturii, dar ce folos, că pe sine nu se cunosc. Se minunează de cece văd în natură, văd cum primavara înfloresc pomii, plantele și crinii câmpului, se pun pe țărnișurile unei ape și

se uită cum apa curge și nu mai vine înapoi nici odată și se minunează de aceasta și scrutează, oare în care mare se varsă cutare fluviu? Dar nu iau în socotință mersul vieții lor, că unde merg ei și nu iau în socotință, că acela care a dat existență plantelor i-au dat și lor și plantele cari prin mirosul lor care-l răspândesc ca și prin o rugăciune dau mulțumită aceluia, care le-au zidit pe ele, iară dobitoacele când se culcă fac un semn chiar al crucii, astfel recunosc pe ziditorul lor, iar paserile când cântă în aer zburând și acompaniază pe lucrători în câmp și pe călători în drum, aduc laudă și mulțumită Domnului și Creatorului lor, cu atât mai vârtos omul trebuie se recunoască pe Acela carele l-a zidit după chipul și asemănarea sa; dar el nu se judecă pe sine ci mai mult pe alții iar pe sine nu se privește. Ei iubiților! Dar ce folos a ști cine a fost Alexandru cel mare, Iuliu Caesar și cine au fost împărații cei puternici dacă nu se cunoaște omul singur pe sine? Ce folos a cunoaște cutare medicină iar a ta nu-o cunoști? Ce folos a ști povățui pe alții iar pe sine nu? „Cunoaște-te pe tine însuși”, aceasta vorbă veche va avea valoare până vor fi oameni pe lume.

„Tu cine ești?” — ziseră aceia cari veniseră la sf. Ioan Botezătorul. Și în cuvintele acestea 2-3, puține câte sunt, mare învățătură se cuprinde. Să ne întrebăm și noi adese pre noi înșine, tu cine ești? Și căutând în însămnătatea cuvintelor acestora, după o scrutare adâncă, ajungem la rezultat. Ce ne vine înainte la întrebarea aceasta? Mai înainte știu că sunt ce sunt, dar știu totodată că a fost vreme când n'am fost, din nimica dară sunt făcut și din nimica m'am ridicat și înălțat și din aceasta nimica sunt astăzi. Dar a trebuit să fie o putere, care mi-a dat existența și aceia este care a dat existența întregii naturi. Și dacă plantele și florile prin mirosul plăcut ce îl răspândesc, iar dobitoacele prin semnul crucii ce îl fac la culcare dau mulțumită Creatorului, cu atât mai vârtos omul cel cu mintea sănătoasă și cu demnitate omenească trebuie să cunoască că este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, este deosebit de animale, cade-se dreptatea să dea mulțumită aceluia care l-a creat.

Cunoaște omule, că pulbere ești! Din pământ ești și în pământ te vei întoarce! Samson a fost tare și tăria lui într'un minut se nimicise. Avisalon a fost frumos și curând se veștezi toată frumuseța lui, și macăr să aibi mintea și înțelepciunea lui Solomon [dacă] nu-te vei cunoaște pe tine însuși și nu vei cunoaște pre Dumnezeu nici pomenire nu va rămânea în urma ta.

Cunoaște mai departe omule, că călător ești pe această lume! Nu este locul tău statornic pe pământ. Vulturul zboară înalt și stelele lucesc în locuri și mai ridicate, dar deasupra lor este bunul Dumnezeu. Omul se uită pe sine în pulbere; iar dacă un vultur zboară și se ridică în înălțime și o stea lucesc, și mai înalt pentru ce omul să se uite pe sine în pulbere? Și de ce să nu se ridice cu mintea lui la Acela, care este peste

vultur, peste stele și peste toată creatura? Greșește omul când se uită pe sine în cele lumești și nu se înalță la cele cerești. Dacă suntem călători pe aceasta lume trebuie să ajungem la liman, care este împărăția lui Dumnezeu, acolo se află adevărata fericire. Omul n'are fericire aici pe pământ căci nici cel bogat nu e îndestulat cu bogăția sa nici cel sărac cu sărăcia sa, nici cel tare cu puterea sa, nici cel învățat cu știința sa. Și pe când omul n'are odihnă pe pământ, nu se simte fericit pe pământ, pe atunci o pasere când vine viforul se ascunde după crengi și frunze și își află toată fericirea în aceea, că vântul nu o atinge, că e scutită de crengi și frunze și a trecut furtuna fără ca să-o omoare. Iată, precum aceasta, așa toate făpturile își au fericirea aici pe pământ și sunt mulțămite cu fericirea lor pământescă, numai omul nu este mulțumit, nu pentru că fericirea omului nu se află pe pământ, ci în împărăția lui Dumnezeu. Întrebarea este, că putem să ajungem împărăția lui Dumnezeu, fericirea vecinică? Negreșit o putem ajunge, căci pentru aceasta suntem pe pământ. Nu este mai ușor decât a afla împărăția lui Dumnezeu; dreptacea iubite creștine, iubește pe Domnul Dumnezeu-tău mai presus de toate și pre aproapele tău, ca pre tine însuși, fă fapte bune, te ferește de păcate, iar dacă ai păcătuit—fiindcă fără de păcate este numai bunul Dumnezeu și sfinții săi îngeri, te căește și prin sf. Spovedanie și Cuminecătură vei câștiga împărăția cerurilor, fericirea vecinică. Omul are trei prietini în viață: banul, rudenile și faptele bune. Banul părăsește pe om când duce mai mare lipsă, rudenile îl petrec pe om numai până la mormânt, iar faptele bune îl petrec și dincolo de mormânt până la dreptul Judecător ca să fie mărturii nerăsturnavere pentru de a dobândi fericirea vecinică. Oh iubiților! Dacă ar ținea oamenii la legea dumnezeiască vecinică, după care Dumnezeu guvernează toată făptura în lume, dacă ar respecta legea naturală divină, ori cel puțin preceptele moralo-juridice: „Honeste vivere, neminem laedere, suumcuique tribuere“ — a trăi onest, a nu vătăma pe nime și a da fiecăruia ce este al său — sau pe scurt: ce ție nu-ți place altuia nu face, — ar înceta fraudele de bani zilnice, decuriile, desfrânările de tot soiul, furăturile, jurămintele false, și câte alte multe păcate comise în paguba binelui obștesc și a ordinii morale și ar veni împărăția lui Dumnezeu pe pământ, pe care o cerem zilnic în rugăciunea: „Tatăl nostru“ și am deveni moștenitori fericirii vecinice, — dreptacea iubiților ca de încheiere să exclamăm cu sf. Scriptură: „Sus să avem inimile!“ și iarăși: „Căutați dară mai întâi împărăția lui Dumnezeu și celelalte vi-se vor adauge vouă!“

Și acum mă întorc către Tine prea bunule cerescule Părinte cu acea umilită rugare, ca precum odinioară peste învățăceii tăi așa și acum trimite pe prea sfântul Tău Duh peste credincioșii Tăi ca apărându-i de ispitele diavolului spre păcate, să-le luminezi mintea, ca să-te cunoască pe Tine și sfânta Ta lege vecinică, după care

vețuind să facă rod de fapte bune întru răbdare și așa să-i faci pe toți mari și mici, tânări și bătrâni, bogați și săraci fără deosebire moștenitori împărăției Tale cerești și părtași fericirii vecinice ca și prin aceasta să se preamărească prea sfânt numele Tău: al Tatălui și al Fiului și al sf. Duh. Amin.

Nicolae Stola
paroh în Șipet

Circulare

din anii 1796—1928, după alfabet

(Continuare din Nrul 52).

Instrucțiuni pentru cazuri de boale lipicioase, ca desinteria, tifosul, holera. Fără număr, Martie 1916.

Învățătorii primesc leafa dela stat, iar de școală se îngrijește comuna. 3459 Sc/1922, 132/1923.

Implinirea datorințelor. 1. Protopresbiterii cari nu îndeplinesc ordinele la timp, capătă un termen de 8 zile; apoi altul de 3 zile, iar după acestea va fi pedepsit cu 1—10 fl. 2. Tot așa porcede și protopul față de preoți. Membrii comitetului și epitropiei parohiale cari nu îndeplinesc ordinele vor fi trași în cercetare disciplinară. 498, 134 și 118/1871.

Inmormântarea străinilor în cimiteriile noastre e interzisă. Ord. Min. 15.965/1924 și 4561/1924 Consist.

Internatul pedagogic diecezan din Caransebeș; să se adune colecte pentru înființarea lui. 4380/1901.

✕ Iobăgia; ștergerea ei. 16/VI 1848.

Inmormântare; la caz de boale lipicioase morții să nu se aducă la biserică; copiii su nu meargă la înmormântare și la pomană. 2920/893 1746/1909.

Imprumutul la particulari din capitalul bisericii e oprit. 1390/892.

Imprumutul a lua preoții și epitropii din banii bisericii e oprit. 720/869.

Instrucțiune pentru vânzarea scaunelor în biserică. 975/867.

Înbuleul de 25 ani al Metropolitului Șaguna. 2482/871.

Inmormântarea unui sectar, ca și a unui copil nebotezat nu se face cu preot. 4870/923.

Informațiuni familiare; dacă la compunerea lor lipsesc ceva date, fiind cutare născut sau mort în alt sat, se produc estrase dela preoții respectivi. 477/875.

Incassarea competențelor diecezane să se facă cu toată energia; cei neglijenți vor fi suspendați. 596/887.

(Urmează).

*An nou fericit, cu sănătate și indestulare
le dorim tuturor cetitorilor, colaboratorilor și
prietenilor Foii Diecezane.*

ȘTIRI

Locale.

Sfintele serbători ale Crăciunului s'au serbat și acest an cu deosebită solemnitate în orașul nostru. În ziua întâia, la sf. liturgie a pontificat P. S. Sa Arhiepiscopul, Vicar episcopesc Filaret Musta asistat de preoții protopresbiteri Andreiu Ghidiu și Romul Ancușa, presbiterii Liviu Cornean, Petru Bancea, Dimitrie Șandru și diaconii episcopesci Teodor Roșca și Ioan David. După priceasnă, pâr. protopresbiter, referent eparhial Romul Ancușa a cetit frumos pastorală Prea Sfințitului nostru Episcop. Și nu ne-au mirat lacrimile ce le-am surprins la mulți credincioși bătrâni în timpul cât s'a cetit scrisoarea Arhierescă, gândindu-ne la puternicul lor fond de credință, care se oglindește în acele lacrimi. P. S. Sa a împărțășit apoi din sf. altar binecuvântarea sa mulțimei de credincioși ascultători. Responsoriile liturgice le-a dat „Corul Catedral” de sub conducerea profesorului Constantin Vladu.

Din executarea disciplinată și precisă a celor mai multe responsorii reiese, că tânărul conducător este bună garanță de propășirea frumoasă a acestui cor. În aceeași zi, la capela dela reședința episcopescă, a celebrat sfânta slujbă Prea Sfințitul nostru Episcop.

A doua zi, *Miercuri* au servit preoții protopresb. Andreiu Ghidiu, presbiterii Liviu Cornean și Dimitrie Șandru, ajutați de diaconul episcopesc Teodor Roșca. Responsoriile le-a cântat, corul Reuniunii de cântări și muzică, dirijat de preotul Petru Bancea.

BIBLIOGRAFIE

„*În slujba sufletului*” de **Aurel Moaca**, cuprinde — după cuvintele prea modeste ale autorului — *diferite articole, parte de cuprins instructiv, parte cu ceva sâmbure moral*. Fără altă pretenție decât de a servi de *indemn, ca și alți intelectuali să lucreze în direcția indicată... spre binele țării și al poporului nostru*, broșura acestui tăcut erou al muncii conține totuși spicături interesante și pline de valoare întru orientarea oricărui om, în largurile acestei vieți.

Apărută în editura Consiliului eparhial, se poate comanda la **Librăria diecezană din Caransebeș**, cu prețul de Lei 15.

A apărut: *Cincisprezece ani de Muncă Socială și Culturală* de Prințesa **Al. Gr. Cantacuzino**. Volumul conține 415 pagini, pe hârtie velină 6 documente și diferite ilustrații ale Bisericii Neamului și școalelor înființate de D-sa și sub auspiciile D-sale.

Această carte este foarte folositoare în casa oricărui intelectual.

Fiind tipărită în număr restrâns este de dorit a se cere chiar de acum prin **Societatea Ortodoxă a Femeilor Române din Str. Principatele Unite No. 63** București, unde se va trimite și mandatul poștal de lei 120 costul volumului, plus lei 25 transportul.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și

○ cultul bisericii noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICĂ** cu grosul

sau la „**LIBRĂRIA DIECEZANA**” cu grosul și cu bucata.

Aducem la cunoștința On. public cetitor, că

CALENDARUL

ROMÂNULUI

PE ANUL

1929

anul al XLI-lea

a apărut și se află de
vânzare la Librăria noastră

Diecezană pentru prețul de 32 Lei.

„CALENDARUL ROMÂNULUI“

este cel mai vechi și mai bine redactat calendar
din părțile bănățene, care și de astădată apare cu un
bogat material literar, șematismul diecezei noastre,
■ ■ ■ târgurile din Bănat și Ardeal etc. ■ ■ ■

Tipografia și Librăria Diecezană
din Caransebeș